

Плейліст

Missing You — The Vamps
Memories — Conan Gray
Movies — Conan Gray
Lonely Heart — 5 Seconds of Summer
Take My Hand — 5 Seconds of Summer
Nights Like This (feat. Ty Dolla \$ign) — Kehlani
altar — Kehlani
Streets — Doja Cat
Fair — Normani
neverletyougo — Role Model
How Does It Feel — Brandin Jay
you broke me first — Tate McRae
Ring (feat. Kehlani) — Cardi B
Unerreichbar weit — Joris
Call Me Lover — Sam Fender

Пролог

Розі

Серпень

Адаме,

не треба ні за що просити вибачення.
Я неймовірно пишаюся тобою — тим, що
ти звернувся по допомогу. Бажаю тобі
всього найкращого. Подумки я поруч на
кожному кроці цього шляху, хоча чудово
розумію, що ти просто мусиш зараз
поставити крапку в наших стосунках.
Якщо тобі щось знадобиться, будь ласка,
не зволікай і пиши мені.

Твоя Розі

Прочитано

Вересень

Адаме,

понад місяці обдумуючи все, що між нами трапалося, я дещо усвідомила, і мені важливо, аби ти знав:
я не марно витратила свій час на тебе.
Ти збагатив моє життя своїми сухими жартами, своєю манерою слухати й розуміти мене, як ніхто інший, своїми ямочками та всіма чарівними дрібничками, які роблять тебе тим, хто ти є. Ти дуже багато значиш для мене. Мені б хотілося, щоб ти це розумів.

Твоя Розі

Прочитано

Жовтень

Адаме,

я переїхала, тож твоє королівство знову належатиме тільки тобі, коли ти повернешся. Я лише хотіла коротко повідомити. Дуже сподіваюся, що тобі вже краще. І я хотіла сказати, що ті слова, які я промовила під час нашої останньої телефонної розмови, все ще актуальні:

мені тебе не вистачає.

Мені тебе так сильно не вистачає.

Я б дуже хотіла показати тобі, що в моїх руках твоє серце буде в безпеці.

Твоя Розі

Не вдалося доставити повідомлення.

Серпень

Мені дали зошит, аби я фіксував свій прогрес. Шикарно. Просто шикарно! Мій сьогоднішній прогрес?

Мені вдалося наблювати безпосередньо в унітаз, а не біля нього.

Крім того, я отримав свій телефон на годину лише для того, щоб побачити, як сотні людей надсилають мені повідомлення.

Та насправді тільки одна з них мене щиро зацікавила.

Розі.

Завжди тільки Розі.

Однак я розумію, що це марно.

Безнадійно. Як і все моє паскудне життя.

Вересень

Я все ще не можу спати й бачу речі, які не хочу бачити, тому що мене змушують постійно про них згадувати. Поволі мені все це набридає. Я збіса виснажений. Я ще ніколи до цього не відчував такого знесилення. Кожен день — боротьба. Мої руки тремтять. Щотижня я гладшаю. Серце шалено калатає, й іноді мені здається, що в мене серцевий напад. У хвилини найбільшої знемоги я бажаю, щоб мене дійсно вхопив удар. Не знаю, скільки я ще протримаюся. Але в такі моменти я згадую хлопців. Маму й батька. І Розі, хоч і проти своєї волі. Я — не та людина, на яку вони всі заслуговують. Але я працюю над тим, щоб стати таким, хай би який біль я відчував. І я впораюся. Їй-богу, я впораюся.

Жовтень

Ще стільки всього попереду! Новий етап. Нові можливості. І нові ліки. Тепер, коли ми нарешті визначилися з пігулками, які моє тіло нормально сприймає, справи пішли вгору. Уже кілька тижнів я не так сильно ненавиджу себе і моє серце б'ється спокійно й рівномірно.

Я пробую щось нове, як Джохар мені й порадив. Малюю. Читаю.

Пишу нові пісні.

Хоч мені це все і вдається, іноді однаково почуваюся доволі кепсько. Я боюся того дня, коли вийду звідси й повернуся до старих звичок. Терапевт знайшов гарну метафору моїм страхам. Він вважає, що якщо я продовжу працювати над собою, то позбудуся залежності. Отже, значущі речі — на першому плані. Вони — неначе чудова пісня. Мелодія, яка заповнює концертний стадіон із десятками тисяч людей. Залежність, на противагу їм, — це статичний фоновий шум. Він існує, але його легко почати ігнорувати, доки в якийсь момент зовсім не перестану його помічати. Я майже готовий у це повірити. Майже.

1

Адам

Якось я все це інакше уявляв.

Після трьох місяців реабілітації я сподівався вийти з клініки з високо піднятою головою. Вилікувавшись. Без проблем. Підставляючи обличчя сонячним променям.

Та реальність кардинально інша.

Замість того щоб вийти із закладу через головний вхід, я змушений спуститися на підземну автостоянку в надто тісному ліфті, бо надворі постійно чатували папараці, тільки й чекаючи, щоб зробити чергову світлину жалюгідного мене. Вони незліченну кількість разів фотографували інших зірок у схожих ситуаціях — я пригадав кілька прикладів. Бачив ці знімки. Такі самі люди, як і я, ховаються під каптуром, їхні бліді обличчя все ще можна розпізнати під деяким кутом. Розглядаючи такі фото, з першого погляду можна зрозуміти, наскільки ці люди зламані, чітко побачити, що вони ведуть боротьбу із залежністю, яка бере гору. Я такий самий. Кілька останніх місяців достобіса змінили мене. Спочатку з'явилися

симптоми синдрому відмови*, які проявлялися в порушеннях сну, нападах запаморочення, підвищеному серцебитті й сильній нудоті. А після цього трапилося найгірше: я мусив заговорити. Кожен пласт мого «Я» з болем зривали, скидали в одну безладну купу і зрештою грубо зшивали наново, тож тепер я почувався яким завгодно, але не зціленим. Я більше скидався на монстра Франкенштайна. Моє «Я» трималося до купи під свіжими й дебелими швами, і я знав, що мине багато часу, перш ніж знову почуватимуся хоч трішки цілісним.

Якби мене зараз хтось сфотографував, на цьому фото проступив би тільки кістяк людини. Людини, яка зазнала краху, зі скуйовдженим вицвілим волоссям, блідим обличчям й опущеними плечима. Людини, яка заледве пережила запеклу битву.

Я розглядав підсвічені кнопки ліфта, уникаючи погляду персоналу клініки. Єдине, чого я прагнув, — якомога швидше дістатися до автівки, застрибнути всередину й залишити це місце непоміченим. Бо зрештою все вийшло не так, як я сподівався. Я не почувався зціленим і не відчував, що моє життя повернулося до норми. Мої проблеми залишилися. За три місяці у клініці вони, безперечно, притупилися, але вони й досі зі мною. Як і все інше, що чекало на мене поза реабілітаційним центром.

Безліч облич постало перед моїми очима. Усі ті люди, яких я залишив позаду і яких підвів. Я побачив Торна, Баклі й Ганта. Лею. Своїх батьків. І ще одне обличчя, образ якого я відразу відігнав від себе, щойно він почав матеріалізуватися в моїй уяві.

* Різка погіршення стану, яке розвивається в разі добровільної чи примусової відмови від вживання речовин, які можуть викликати залежність (наприклад, психотропні й наркотичні препарати).